

mravům. Že takovéto jednání jest způsobilé poškoditi zákazníka, jak odvolání míní, jest vyloučeno; ostatně žalovaný ani nenaznačil, v čem by toto poškození vlastně spočívalo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nesprávné právní posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.) spatřuje dovolatel v tom, že prý odvolací soud neprávem nepodřadil kupní smlouvu pod ustanovení zákona ze dne 12. prosince 1923 č. 3 sb. z. a n. z roku 1924, který v době ujednání koupě ještě platil, takže jde o kupní smlouvu nicotnou podle § 879 obč. zák. Než dovolateli nelze přisvědčiti. Přihlíží-li k důvodové zprávě vládního návrhu zákona ze dne 12. prosince 1923 č. 3 sb. z. a n. z roku 1924 (Tisk čís. 4273) ve spojení s důvodovými zprávami výboru poslanecké sněmovny pro záležitosti průmyslu, obchodu a živnosti (Tisk čís. 4275), a senátního výboru živnostensko-obchodního (Tisk 1752), nemůže býti pochybnosti o tom, že úmyslem zákonodárce bylo chrániti tímto zákonem spotřebitele jen proti tomu, by nebyli poškozováni premiovými obchody, t. j. koupěmi, při nichž premie ke zboží přiložené nebo přibalené nemohou býti spotřebiteli kontrolovány. Ježto žalovaný je obchodníkem, nikoli spotřebitelem, nemůže se dovolávati tohoto zákona ve svůj prospěch. Nepoužil tudíž odvolací soud právem předpisů tohoto zákona na souzený případ a není tu proto žalovaným s tohoto hlediska vytýkaného nesprávného právního posouzení věci.

Čís. 11417.

Dostavil-li se zástupce strany ještě před skončením roku k ústnímu jednání a ohradil-li se proti vyloučení z přednesu, bylo zmeškání roku podle druhého odstavce § 145 c. ř. s. zhojeno a nelze vyloučiti stranu z dalšího přednesu.

(Rozh. ze dne 20. února 1932, R II 426/31.)

Právní zástupce žalobkyně dostavil se k roku k ústnímu jednání u sborového soudu sice pozdě, avšak ještě před skončením jednání a ohradil se proti návrhu žalovaného, by byl vyloučen z dalšího přednesu. Soud první stolice usnesl se k návrhu žalovaného, že se žalobce vylučuje z dalšího přednesu. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by bez ohledu na řečený návrh žalovaného ve sporu pokračoval. Důvody: Žalovaná strana navrhla vynesení rozsudku pro zmeškání podle § 399 c. ř. s. Podle přípravných spisů bylo však zapotřebí, by před rozhodnutím o tomto návrhu byl sporný děj probrán a by provedeny byly důkazy. Procesní soud skutečně vydal průvodní usnesení a ústní jednání k provedení důkazů a k pokračování

ve sporu odročil. Nebyla tedy ještě v době, kdy se zástupce žalobců dostavil k ústnímu jednání, což, jak patrně ze zápisu se stalo před jeho skončením, věc zralá k rozhodnutí o návrhu. Tu pak platí ustanovení § 145, druhý odstavec druhá věta c. ř. s., podle něhož promeškaný procesní úkon může býti vykonán až do konce projednání o návrhu, by byly ve skutek uvedeny následky promeškání, a může tedy žalující strana zmeškané úkony vždy ještě při odročeném ústním jednání doplniti. (Viz též Dr. Sperl »Urteil in Versäumnissfällen« str. 55).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle protokolu o ústním jednání dostavil se zástupce žalující strany ještě před skončením jednání a ohradil se proti vyloučení z přednesu, čímž bylo zmeškání roku podle druhého odstavce § 145 c. ř. s. zhojeno. Nelze proto vyloučiti žalující stranu z dalšího přednesu, dostavením se jejího zástupce před skončením jednání byly odčiněny následky toho, že se strana nedostavila, když věc byla vyvolána (§ 133 c. ř. s.). Vyloučením z přednesu bylo by straně neprávem zabráněno na soudě jednati (§ 477 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 11418.

Střelec, jenž vypálil ránu proti železničnímu náspu, ručí po případě za škodu, odrazil-li se brok směrem, kde stáli lidé.

(Rozh. ze dne 22. února 1932, Rv I 1724/30.)

Žalobkyně, jež se nesúčastnila honu, stála za řadou střelců, jež se od ní vzdalovala. Na nejzazším levém křídle řetězu střelců byl žalovaný, jenž, ač věděl, že žalobkyně stojí za řadou střelců nejvýše 50 kroků, vypálil z brokovnice směrem k železničnímu náspu ránu po koroptvi. Jeden brok z této rány, odraziv se od náspu, zasáhl žalobkyni do obličeje a poranil ji na oku. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud prvního stupně důvodem po právu. Odvolací soud uznal žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Názoru dovolatele, že nemohl v souzeném případě počítati s odraženou střelou, nelze přisvědčiti. Otázka, zda nemohl počítati s tím, že by žalobkyně mohla býti zraněna odraženou střelou, není skutková, nýbrž právní, vyplývající ze zjištěných skutečností. Mohl proto odvolací soud, i když převzal skutková zjištění prvního soudu, dospěti v té příčině k jinému úsudku. Jeho úsudek nemohou zvrátiti vývody dovolatelovy,